

SKEÇ-1: AT HIRSIZI

HASAN : Hayrola Rüstem, üzgün görünüyorsun, ne oldu?

RÜSTEM : Ben üzülmeiyim de kim üzölsün Hasan?

HASAN : Hele anlat bakalım seni bu kadar perişan eden olay neymiş, merak ettim yahu!

RÜSTEM : Bütün paramı verip bir at almıştım.

HASAN : Ee, at öldü mü yoksa?

RÜSTEM : Ölse teselli olacak bir yanı var?

HASAN : Ne oldu peki?

RÜSTEM : Dün gece ahıra bir hırsız girip atımı çalmış.

HASAN : Yapma yaa... İnan ki çok üzöldüm. İnşallah bulursun atını.

RÜSTEM : Pek sanmıyorum bulabileceğimi ama hayırlısı neyse o olsun. Ne diyelim.

HASAN : Benim acele bir işim var, gitmek zorundayım. Hadi kal sağlıcakla...

RÜSTEM : Yolun açık olsun Hasan.

HIRSIZ : Lanet hayvan yürüsene be!

RÜSTEM : Aman Allah'ım rüya mı görüyorum yoksa! Bu at benim atım yahu! Hey, heey, bu benim atım!

HIRSIZ : Yanlışın var Beyim. Bu at yıllardan beri benimdir.

RÜSTEM : Madem ki bu at yıllardan beri senin, o halde söyle bakalım, bu atın hangi gözü kör?

HIRSIZ : Hangi gözü mü kör? Bunu bilmeyecek ne var, tabi ki sol gözü kör.

RÜSTEM : Bilemedin.

HIRSIZ : Pardon pordon, ben sağ gözü diyecektim, yanıldım. Evet evet, sağ gözü kör bu atm.

RÜSTEM : Sen sadece hırsız değil ayrıca beceriksiz bir yalancısın da.

HIRSIZ : Niye?

RÜSTEM : Bu atın iki gözü de sapasağlam çünkü! Ver atımı...

SKEÇ-2: BEN SENİN YAŞINDAYKEN...

BABA : Oğlum gel bakalım buraya!

ÇOCUK : Buyur baba!

BABA : Bu hafta yapılan sınavda kaçınıcı oldun?

ÇOCUK : 25. oldum baba.

BABA : Ama nasıl olur! Daha geçen hafta 21. idin. Nasıl dört sıra birden geriledin? Tembel herif.

ÇOCUK : Ne yapayım baba? Sınıfa dört tane yeni öğrenci daha geldi. Dolayısıyla 21.likten, 25. liğe geriledim. Hem bana kızmaya senin hakkın yok.

BABA : Bak şu bacaksıza! Bu kadar tembel olacaksın ve benim sana kızmaya hakkım olmayacak, öyle mi?

ÇOCUK : Tabii... Demek ki mükemmel bir çocuk dünyaya getirememişsiniz. El alem öyle çocuk yapıyor ki! Hepsi süper zeka.

BABA : Kızdırma beni alırım ayağımın altına bak. Sınıfta kalmış abuk subuk, aptal saptal konuşuyor.

ÇOCUK : Niye kızılıyorsun baba? Sınıfta kaldıysak ne olmuş! Daha iyi ya!

BABA : Neresi iyi bunun?

ÇOCUK : Sürekli maddi sıkıntıdan bahsediyordun, düşünsene yeni sınıf için yeni kitaplar almak zorunda kalacaktın. Şimdi buna gerek kalmadı. Aynı kitapları yeniden kullanacağım.

BABA : Yahu şu karneye bak.Bütün dersler bir, bir, bir.... Allah aşkına bir tane bile iki yok. Yuh sana, nasıl becerdin bunu?

ÇOCUK : Hepsi bir mi, emin misin baba?

BABA : Bir de utanmadan şaşırma numarası yapıyor. Utan, utan! Al da kendi gözlerinle bir daha bak karneye.

ÇOCUK : Allah, Allah! Ver bakalım şu karneyi. Hepsi bir olmamalıydı...

BABA : Şunun söylediğine bak. Doğru hepsi bir olmamalıydı. Sıfır olmalıydı.Bir sene boyunca yattın tabi... Bir bile fazla sana. Ben senin yaşındayken sınıfın en iyisiydim. Karnemde bütün notlarım "5" idi, "5"....

ÇOCUK : Yapma baba. Bu benim karnem değil. Dün bu karneyi tavan arasında buldum. Senin karnen bu. Neee! Benim karnem mi? Hadi canım...Ver bakiiimL.Aaa! Sahi ya... Eee... Şeey yani. Diyecektim ki!..

ÇOCUK : Demek bütün notların beşti haa... İşte bak bu da benim karnem. İtiraf et baba, ben senden daha çalışkanım.

BABA : Tamam, tamam anladık, para istiyorsun. Söyle ne kadar vereyim?

ÇOCUK : Şeey! Ne desem bilmem ki! 500 yeter. Ama şimdilik...

BABA :Ne 400 mü? 300 neyine yetmez? Al şu 200'ü 100' ünü geri getir.

ÇOCUK : Ama baba...

BABA : Aması maması yok. Al şunu! Dur bakim, senin eline ne oldu böyle?

ÇOCUK : Önemli değil baba

BABA : Nasıl önemli değil oğlum? Avuçların kıpkırmızı olmuş. Ne oldu?

ÇOCUK : Öğretmen dövdü.

BABA : Öğretmen mi dövdü? Hangi çağdayız? Dağ başı mı burası? Ben ona sorarım.

ÇOCUK : Dur, dur! Dur baba. Tabiki burası dağ başı değil. Ama galiba kabahat bendeydi.

BABA : Niye, ne oldu ki?

ÇOCUK : Arkadaşım öğretmenin sandalyesine raptiye koymuştu.

BABA : Raptiye koyan arkadaşınsa seni niye dövdü? Onu dövseydi ya!

ÇOCUK : Asıl olay ondan sonra.

BABA : Nasıl yani?

ÇOCUK : Ben de öğretmen raptiyenin üzerine oturmasın diye, tam oturacağı sırada sandalyeyi çektim. Hooop! Gümm! Tabiki...

BABA : Hak etmişsin. Bu gün okulda ne yaptınız?

ÇOCUK : Bu gün okulda dinamit yaptık.

BABA : Peki yarın ne yapacaksınız okulda?

ÇOCUK : Hangi okulda? Dinamit yaptık yaptık diyorum, okul falan kalmadı ortada.

SKEÇ-3: BİR GARİP DAVA

MUHAFİZ :Padişahım üç adam geldi. Bir davaları varmış. Huzurunuzda çıkmak istiyorlar.

PADİŞAH :Gelsinler bakalım.

MUHAFİZ : Geçin bakalım şöyle. Padişahımız sizi bekliyor.

PADİŞAH :Hoşgeldiniz ağalar. Anlatın bakalım derdinizi.

SAKALLI :Efendim biz üç arkadaşık. Üçümüz beraber bir iş yaptık. Ve iyice bir para kazandık. Birbirimize de hiç güvenmiyorduk.

PADİŞAH :Ee...

PALABIYIK: “Paramızı hepimizin güveneceği birine verelim” dedik ve bu arkadaşına teslim ettik.

PADİŞAH : Sonra ne oldu peki?

SAKALLI : Parayı bu arkadaşına emanet ederken « üçümüz birlikte gelmedikçe parayı hiçbirimize verme » diye sıkı sıkı tembih ettik.

PALABIYIK: Tembih etmemize rağmen emanete ihanet etti bu adam.

SAKALLI :Evet ihanet etti. Parayı tek başına gelen diğer arkadaşımıza verdiğini söylüyor.

PADİŞAH : Doğru mu söylüyor bunlar efendi?

KESE : Doğru efendim ama eksik anlattılar.

PADİŞAH :Nasıl yani?

KESE :Evet, bunlar bana bir kese para bıraktılar. „Üçümüz birlikte gelmedikçe parayı hiçbirimize verme.“ dediler.

PADİŞAH :E niye verdin o zaman paraları diğer adama?

KESE :Ama padişahım, henüz elli adım bile gitmemişlerdi ki içerden biri geri geldi ve paraları istedi. Bu ikisine uzaktan bağırdım. “Bakın bu arkadaşına veriyorum.” dedim.

PADİŞAH : Bunlar ne yaptı peki?

KESE :Vallahi ikiside kafa sallayıp “Tamam ver” dediler.

PADİŞAH :Siz söyleyin bakalım, bu beyefendi doğru mu söylüyor?

SAKALLI :Valla padişahım, keseyi emanet edip gidiyorduk ki şimdi burada olmayan arkadaşımız aniden durdu. “Akşam yiyeceğimiz yemeğin parasını alalım.” dedi. Biz de “yemek parası al gel, bekliyoruz dedik..” Meğer adam tüm parayı almış.

PADİŞAH : Demek arkadaşınız parayı alıp kaçmış ha?

PALABIYIK :Evet ama bu emanetçiye “Biz üçümüz birlikte gelmezsek, hiçbirimize parayı verme” demiştik. O da kabul etmişti.Vermeseydi. Versin bizim paramızı...

PADİŞAH :Ne diyorsun efendi? Adamlar paralarını istiyorlar.

KESE : Doğru, paralarını vermem gerekiyor ama anlaşmaya bağlı kalıyorum ben. Bu yüzden şu an paralarını vermem.

PADİŞAH :Ne demek o?

KESE :Şu demek padişahım. Anlaşmaya göre, bunlara parayı vermem için üçünün birlikte gelmesi gerekiyordu. Getirsinler diğer arkadaşlarını da vereyim paralarını!

PADİŞAH :Doğru. Hadi bakayım, getirin üçüncü arkadaşınızı, alın paranızı!Bir daha da güvenmediğiniz insanlarla iş yapmayın.

SKEÇ-4: GERÇEK ZENGİNLİK SAĞLIKTIR

ÖĞRETMEN :Çocuklaar! Piknik sona erdi. Hava kararmak üzere... Toparlanın okula yetişmeniz lazım.

ALİ :Biz hazırız öğretmenim.

ÖĞRETMEN :Haydi bakalım, geldiğimiz yoldan geriye dönüyoruz...

VELİ :Öğretmenim şuraya bakın! Ne kadar güzel bir köşk burası...

ÖĞRETMEN :Aaa! Gerçekteen! Harika bir ev bu! Kimin acaba çocuklar?

CAN :Bilmem.... Ama keşke bu evin sahibinin oğlu olsaydım...

ÖĞRETMEN :Niye?

CAN :Niye mi? Baksanıza, boğaz manzaralı, yem yeşil bahçesi olan olağanüstü bir ev bu.

Kimbilir içinde neler neler vardır.

ÖĞRETMEN :Eğer sen bu evin sahibinin oğlu olsaydın neler yapardın?

CAN : Sizleri evime davet ederdim.

ALİ : Öğretmenim ne olur şu evin bahçesine bir girelim.

ÖĞRETMEN :Niye, ama geç kalıyoruz çocuklar.

VELİ :Ne olur öğretmenim! Hemen geri çıkarız.

ÖĞRETMEN : İzinsiz olmaz. Bir bakalım kim var içeride?

ALİ : Öğretmenim bakın orada bir kadın var.

ÖĞRETMEN :Evet gördüm. Heey! Bakar mısınız?

BAKICI :Buyrun, ne istemiştiniz?

ÖĞRETMEN :Şeey! Ben öğretmenim. Bunlarda Gümüş İlköğretim Okulu öğrencileri. Sınıfça buraya

pikniğe gelmiştik. Dönerken bu köşkü gördük. Kime ait olduğunu merak ettik. Bu köşk kimin acaba?

BAKICI :Bu köşk ülkemizin en zengin insanına ait.

CAN : Öğretmenim orada bir çocuk var. Tekerlekli sandalyede oturuyor.

BAKICI :Bir dakika onu buraya getireyim.

ALİ : Aa! Çocuk hasta galiba.

BAKICI :Bu çocuk da bu köşkün sahibinin oğlu. Gördüğünüz gibi tekerlekli sandalyeye mahkum.

Bende onun bakıcısıyım.

ÖĞRETMEN :Yaa! Demek bu çocuk bu köşkün sahibinin oğlu ha.. Çocuklar! Az önce "Keşke bu

köşkün sahibinin oğlu olsaydım." diyen kimdi?

CAN :Şey bendim öğretmenim...

ÖĞRETMEN :Şimdi ne düşünüyorsun?

CAN :Şeey, ne diyeceğimi bilemiyorum...

ÖĞRETMEN :Bakın çocuklar zenginlik sandığınız gibi mal ve varlık yönünden herşeye sahip olmak

değildir. Gerçek zenginlik gönülle olur. Eğer gönlünüz huzur doluysa siz dünyanın en zengin insanısınız demektir.

ALİ :Nasıl yani öğretmenim.

VELİ : Gönlün huzur dolu olması ne demek öğretmenim.

CAN : Gerçek zenginlik nedir öğretmenim?

ÖĞRETMEN : Çocuklar, sizler hepimiz aslında milyardersiniz. Örneğin sen çocuğum, sana 100

milyar

verseler gözlerini satarmısın?

ALİ .-Hayır, kesinlikle satmam. Gözlerim olmadıktan sonra parayı ne yapayım?

ÖĞRETMEN :Ya kalbini 100 milyara satar mısın?

ALİ :Olur mu öğretmenim? Kalbim olmazsa ben nasıl yaşarım?

ÖĞRETMEN :Peki sana 500 milyar verseler bir ayağını satar mıydım?

VELİ :Hayır...

ÖĞRETMEN :Peki 500 milyara bir kolunu satar mısın?

YELİ :Hayır...

ÖĞRETMEN : Gördüğünüz gibi hiç biriniz milyarlarca paraya rağmen bir organınızı bile satmıyorsunuz. Demek ki bu organlarınızın değeri çok çok fazla. Örneğin çok çok zengin olan bir insan ölmek üzereyken, birazcık daha yaşamak için, bütün servetini vermeye razı olur. Yani anlayacağınız önemli olan sağlıktır. Sağlık ve huzur! Nice insanlar vardır ki, servet içinde yüzüyorlar, ama mutsuzlar!

CAN :Teşekkür ediyorum öğretmenim. Bana gerçek zenginliğin ne olduğunu gösterdiniz.

Demek ki ben çok çok zengin bir insanmışım.

(Cengiz Tan - Yürek Hikayeleri'nden Uyarlanmıştır.)

SKEÇ-5: GÜLSÜM'ÜN KISMETİ

BABA : Biliyor musun Hanım, Gülsüm'e ne çıktı?

ANNE : Piyango mu çıktı yoksa bey?

BABA : Onun gibi bir şey, bil bakalım.

ANNE : Kısbet mi çıktı?

BABA : Pehlivan mı bu? Ne kısbeti? Kısmet demek istedin herhalde.

ANNE : He ya, tam onu diyecektim.

BABA : Aferin sana, evet ondan çıktı.

ANNE : Peki kim?

BABA : Kim kim?

ANNE : Herif, kısmet kim?

BABA : Kısmet de kim?

ANNE : Ayol, Gülsüm'e çıkan kısmet kim?

BABA : Düşünüyorum, sen de düşün.

ANNE__ : Olur.

GÜLSÜM : Ana, baba, ne oluyor burada?

ANNE : Ne bağıırıyorsun kız! Otur sen de düşün.

GÜLSÜM : Oluur.

BABA : Yahu Hanım, ne düşünüyoruz biz?

ANNE : Gülsüm'e çıkan kısmetin adını...

GÜLSÜM : Nee! Bana kısmet mi çıktı?

BABA : He ya...

GÜLSÜM : Ne duruyorsunuz öyleyse, verin gitsin.
BABA : Kime vereceğiz kız?
GÜLSÜM : İsteyen adama...
BABA : O kim? İşte onu düşünüyoruz.
GÜLSÜM : Baba, beni kim istedi?
BABA : Karşı köyden biri.
ANNE : Herif, madem biliyordun neden söylemedin?
BABA : Ne düşünüyorduk demin biz?
ANNE : Gülsüm'ün kısmetini düşünüyorduk!
BABA : Hay Allah ben de ne düşünüyoruz diye düşünüyordum.
GÜLSÜM : Peki kim bu adam baba?
BABA : Çiftçi. Seni de şehzade istemez ya...
GÜLSÜM : Nerede görmüş beni?
BABA : Görmemiş ki...
ANNE : Bey, bu nasıl iş? Kızı görmeden mi alacak bu adam?
BABA : Görmeden olur mu kadın? Görecek tabi.
ANNE : Ne zaman?
BABA : Nerdeyse gelir.
GÜLSÜM : Amanın! Ana kız, hemen ortalığı toparlayalım.
BABA : Kapı çalınıyor, kim o?
DÜNÜR : Benim, haber yollamıştım. Aldınız mıydı?
BABA : Haber bu, kaybolur mu? Aldık tabi.
ANNE : Gülsüm! Gel kız buraya!
GÜLSÜM : Süsleniyorum ayol, herif gelip beni böyle mi görsün?
BABA : Şeey, bizim kızımız biraz şeydir...
ANNE : Akılsız...
DÜNÜR : Aman efendim, akıllı kadın daha tehlikeli olur.
BABA : Zaten ben hiç akıllı kadın görmedim.
GÜLSÜM : İşte geldim. Deminden beri ne bağırip duruyorsunuz yahu? Bu da kim?
BABA : İşte, bu kısmetin...
DÜNÜR : Adım İsmet.
ANNE : Kızım hele bi sor. Kısmet efendi ne içmek ister?
GÜLSÜM : Ne içecek! Şıra tabii.
DÜNÜR : Neden?
GÜLSÜM : Bizim şıramız iyi de ondan. Aptal değilsen şıra içersin.
BABA : Kusura bakma oğul bizim kız kıt akıllıdır.
DÜNÜR : Aman aman, böylesi daha iyi.
GÜLSÜM : Anaaaa, anaaaa, üüüüüüüü,üüüüü...
ANNE : Ne oldu kız? Niye ağlıyorsun?
GÜLSÜM : Ağlarım tabi.
ANNE : Kız, kocaya gidiyorum diye ağlanır mı?
GÜLSÜM : Ona ağlamıyorum. Şu baltaya ağlıyorum.
ANNE : Baltanın nesine ağlıyorsun?
GÜLSÜM : Ben evlenince çocuğum olmayacak mı?
ANNE : Olacaak!
GÜLSÜM : Çocuk buraya şıra olmaya gelmiyecek mi?

ANNE_ :Gelecek!

GÜLSÜM : O balta yavrumun kafasına düşerse ya...

ANNE : Essahtan kuz. Vah benim torunum. Vay talihsiz yavrum!

BABA : Nooluyor orada be!

ANNE : Beey, bey yetiş!

BABA . :Noldu?

ANNE : Bu balta ilerde torunumuzun kafasına düşerse nolur halimizi bir düşünsene...

BABA : Amanın, bunu ben hiç düşünmemiştim yahu. Vay torunum/

DÜNÜR : Yahu sabahtan beri sizi dinliyorum oradan. Çok safsınız ha...

BABA : Vay yavrum, oy torunum, ooy!

DÜNÜR : Yahu kesin şu ağlamayı. Bakın baltayı aldım oradan. Artık çocuğunuza bir şey olmaz.

BABA : Vaay, ne kadar akıllıymış bu kısmet yav! Allah razı olsun evladım.

DÜNÜR : Bakın, ben Gülsüm'ü akıllı değil diye alacaktım ama, dünyanın en aptal kızıyla da evlenemem.

GÜLSÜM : Ana, ana, almayacak bu adam beni!

DÜNÜR : Belki en aptal değildir. Bunu öğreneceğim.

BABA : Nereden öğreneceksin?

DÜNÜR : Şimdi yola düşeceğim. Eğer kızınızdaki daha aptal birini görürsem gelir kızınızla evlenirim. Beni beklesin.

BABA : Zaten kim alır ki onu? Mecbur bekleyecek.

GÜLSÜM : Benden aptal insan yoktur dünyada. Bulamaz. Evlenemeyeceğim.

DÜNÜR : Sözüm söz. Hadi hoşça kalın

BABA : Merak etme kızım, buralar aptal doludur. Döner alır seni.

- sahnenin önünde

DÜNÜR : Kolay gelsin hemşerim!

ÇOBAN : Kolaysa başına gelsin. Anamdan emdiğim süt burnumdan geldi.

DÜNÜR : Ne yapmaya çalışıyorsun?

ÇOBAN : Eşeği yukarı, ağaca çıkaracağım.

DÜNÜR : Zor bir iş ama, eşek ağaçta ne yapacak?

ÇOBAN : Görmüyor musun, hayvanın karnı aç. Hadi aslanım, çık yukarı.

DÜNÜR : İyi de eşek ağaçta ne yapacak?

ÇOBAN : Manzara seyredecek! Tövbe yarabbi! Karnını doyuracak karnını!

DÜNÜR : Yani ağaca karnını doyurmak için mi çıkacak?

ÇOBAN : Len git işine! Sorgu meleği misin sen?

DÜNÜR : Kızma, sahiden merak ettim.

ÇOBAN : Ağaçta ne var?

DÜNÜR : Yapraak...

ÇOBAN : Haa, demek kör değilsin. Ya kör olmalıydın ya aptal. Demek ki kör değilsin.

DÜNÜR : Eşek ağaçta ne yapacak?

ÇOBAN : Len hemşerim, "hayvan aç" diyorum.

DÜNÜR : Haa, anladım. Çıkarıp onları yedireceksin.

ÇOBAN : Afferin sana.

DÜNÜR : Ama şöyle yapsan, dalı tutup aşağı çeksen öyle yedirsen daha kolay olmaz mı?

ÇOBAN : Vaay canına!...

DÜNÜR :Yaa!...

ÇOBAN : Yahu sen sandığım gibi aptal değilmişsin be.

DÜNÜR : Sana bu kadarı yeter. Hadi eyvallah.

ÇOBAN : Uğurlar ola!

sahnedede -----

GÜLSÜM : Hoş geldiniz. Bak geçen gün şıranı içmemiştin. Sakladım. İç.

DÜNÜR : Yani sen üç gündür elinde bardakla beni mi bekledin?

GÜLSÜM : Ne var bunda? Başka işim mi var ki?...

DÜNÜR : Ya hiç gelmeseydim?

GÜLSÜM : Babam "mutlaka geri döner" dedi. Benden daha aptal insan çokmuş. Söyle bakalım beni alacak mısınız?

DÜNÜR : Alacağım Gülsüm

GÜLSÜM : Yaşasın, demek benden aptallar da var şu dünyada. Ne gördün, anlatsana.

DÜNÜR : Bir adam gördüm. Aç olan eşeği zorla ağaca çıkarmaya çalışıyordu. Eşek ağaca çıkınca oradaki dalları yiyecekmiş. Zavallı hayvanı itip duruyordu.

GÜLSÜM : Hah hah hah ha! Aptal adam. Eşek öyle itmeyle ağaca çıkar mı? Önce kendi ağaca çıkıp, sonra iple eşeği yukarı çekseydi ya!

(Halk Hikayeleri'nden Uyarlanmıştır.)

SKEÇ-6: GÜZEL GÖREN GÜZEL DÜŞÜNÜR.

HULUSİ :Allah'ım bu ne sıkıcı bir hayat böyle! Her günüm adeta zehir, her akşamım cehennem gibi geçiyor. Ben artık dayanamayacağım. Bunca yıl çalışıp didindim, elde avuçta bir şey yok. Hala yamalı elbiselerle dolaşıyorum. Çorabımın ucu delik, gömleğimin düğmeleri yok. Allah'ım ölmek istiyorum artık!

CEVDET -.Hayırlı sabahlar amca!

HULUSİ :Böyle hayırlı sabah mı olur be adam?

CEVDET :Niye, hayrola ne oldu? Canını sıkıyan olay nedir?

HULUSİ :Şu kılığımıza kıyafetime bir bak. Dilenci gibiyim. Fakirlik beni kahrediyor. Çoraplarım bile yamalı, delik deşik

CEVDET :Üzüldüğün şeye bak! Haline şükretsene yahu. Bak benim ayaklarıma, çorapları bırak, ayaklarımda ayakkabım bile yok. Ama senin gibi halimden şikayetçi değilim.

HULUSİ :Peki niye mutlusun?

CEVDET :Ben halime şükrederim.

HULUSİ : Şükredecek neyin var ki, baksana bir ayakkabın bile yok.

CEVDET :Bak beyim şu gelen adamı görüyorsunuz? O benim kardeşimdir. Bak onun ayakkabıları değil, ayakkabı giyecek ayakları bile yok. En azından benim ayaklarım var. Ya ben de onun gibi olsaydım. Bu yüzden Allah'a şükrediyorum. Çünkü kardeşim gibi sürünerek yaşamıyorum.

ŞEHMUZ-.Merhaba Abi!

CEVDET :Merhaba kardeşim. Hoş geldin.

ŞEHMUZ :Hoşbulduk abi. Ne o, arkadaşınla tanıştırmayacak mısınız?

HULUSİ :Şey ben Hulusi. Duvar ustasıyım.

ŞEHMUZ :Memnun oldum. Ben Şehmuz. Ben de şu gördüğün tartı aletiyle geçinip gidiyorum işte.

Kazancım az-maz ama buna da şükür. Kimseye muhtaç olmadan yaşamam için yetiyor.

HULUSİ :Halinden memnun musun yani?

ŞEHMUZ: Niye memnun olmayacakmışım ki? Bak elim, kolum tutuyor. Ayaklarımdan başka bir eksiğim yok ki. Gerçi ayaklarım da olsaydı daha iyi olurdu ama, ne yaparsın işte kader. Trafik kazasında kaybettim onları. Yaşadığıma şükrediyorum.

HULUSİ :Yahu hala şükredecek neyin kalmış ki.

ŞEHMUZ :Aaa, öyle deme. İnsan şükretmek için hep daha aşağıdakilere bakmalı. Bak, bak, bak. Bizim Cemal de geliyor. Kör Cemal derler ona. Gözlerini daha 6 yaşındayken kaybetmiş. Anlıyacağım dünyası kapkaranlık. En azından benim dünyam aydınlık. Ya onun yerinde olsaydım.

HULUSİ :Pes doğrusu!

ŞEHMUZ :Heey Cemal, bu taraftayız! Direğe dikkat et. Gel, gel de seni yeni arkadaşla tanıştırayım. CEMAL :Merhaba.

HULUSİ :Hoşgeldiniz, ben Hulusi.

CEMAL :Ben de Cemal. Kör Cemal derler bana. Üzülürüm öyle demelerine ama ne yaparsın, körüz işte. Adamlar haklı. Ama ben mi seçtim ki kör olmayı? Ben de istemez miydim dünyayı doyasıya seyretmeyi. Kuşları, böcekleri, insanları izlemeyi. Kimbilir şuradaki çiçekler ne kadar güzeldir. Öyle değil mi?

HULUSİ :Eee, evet gerçekten o çiçekler çok güzel ama nasıl farkettiniz o çiçekleri.?

CEMAL :İnsan sadece gözleriyle görmez dünyayı Hulusi bey. İşte ben bunun için halime şükrediyorum ya. Dokunabiliyorum, tadabiliyorum ve en önemlisi koku alabiliyorum. Orada çiçek olduğunu kokusundan anladım. Sahi sen farketmemiş miydin onları?

HULUSİ :Şeey, yani siz deyince farkına vardım tabi.

CEMAL : Yazık, çok yazık. Oysa Allah o güzelliği sizin gözleriniz için yaratmıştır. Siz gözleriniz sapasağlam olmasına rağmen farkedemiyorsanız hayattan nasıl lezzet alıyorsunuz peki?

HULUSİ :Be, be, ben evet ben mutsuz biriyim. En azından az öncesine kadar mutsuz biriydim. Mutsuz oluşumun sebebini fakirlik sanıyordum, oysa mutsuzluğumun sebebi kör olmamış.

CEMAL : Bakın beyefendi, kimse görmeyi bilmeyen kadar kör olamaz. Doğru, benim gözlerim görmez ama mantığımın gözleri çok keskindir. Asla, keskin sirke olup da küpüme zarar vermem. Ve halime şükrederim.

HULUSİ :Sen de mi haline şükrediyorsun, niye?

CEMAL :Niyesi var mı? Ya yatalak hasta olsaydım. Felçli olsaydım. Yoo, öyle bile olsam mutlu olmak için bir sebep bulurdum. Şimdi halime bir kere daha şükrediyorum. Çünkü ya sizin gibi olsaydım. O zaman benim halim ne olurdu? Bakar kör ve mutsuz biri.

CEVDET :Hulusi Bey, siz ağlıyorsunuz!

HULUSİ :Evet dostlarım, ağlıyorum. Bırakın ağlıyayım. Taşlaşmış kalbimin hamuru göz yaşlarımla yıkanıp yumuşar belki. Sizler bana mutluluğu öğrettiniz. Ne olur aranıza beni de alın.

ŞEHMUZ :O nasıl söz Hulusi Bey, biz kimiz ki seni de aramıza alalım?

CEMAL :Evet, biz üç garibanız sadece. Hergün bu parka gelir, bu banka oturur sohbet ederiz. Bundan sonra sen de gel. Daha mutlu oluruz.

HULUSİ :Evet dostlarım, daha mutlu oluruz, bizden daha mutlusunu da olmaz hatta. Sizleri çok seviyorum.

SKEÇ-7: KAYBOLAN SİLAH

PAŞA :FirdevsBacı!

FİRDEVS BACI : Buyrun efendim.

PAŞA : Herkese söyle,saat 10´da salonda hazır bulunsunlar!

FİRDEVS BACI :Başüstüne efendim.

PAŞA . : Unutma çok önemli!

FİRDEVS BACI : Unutmam efendim.

(Ev halkı gelir)

PAŞA : Oturun, ayakta kalmayın.Şimdi beni iyi dinleyin. Hepimiz bir tabancam olduğunı bilirsiniz. Her zaman çekmecemde durur.

EV HALKI : Biliyoruz Paşa Hazretleri!

PAŞA : Bu sabah tütün tabakamı almak istediğimde tabancam yerinde yoktu.Ev boş kalmadığına göre ve hırsız giremiyeceğine göre mutlaka biriniz aldınız.

EV HALKI : Estağfirullah paşa hazretleri!

PAŞA : Susun! Bu evden ve sizden ben sorumluyum. Bir cahillik etmenizden korkuyorum.Ben sağ oldukça kimse kılınıza bile dokunamaz.Allah büyüktür.Bu günler de geçer.Karanlık gecelerin sabahı yakındır.

EV HALKI : İnşallah paşa hazretleri!

PAŞA : Zeynel Çavuş sen mi aldın?

ZEYNEL ÇVŞ. : Paşam, eski bir asker olarak hemen belirteyim ki, eğer tabancayı ben almış olsaydım, hiç çekinmeden söyledim.

PAŞA :Ya sen Firdevs bacı, sakın sen almış olmayasın?

FİRDEVS BACI :Niye alayım ki paşam?

PAŞA :Hemen alınma öyle! Hani demez miydin "Bu düşman askerlerini bir kaşık suda boğasım geliyor. Bunların ne işi var vatanımızda?" diye?

FİRDEVS BACI :Paşam, paşam, elbette öldüresim geliyor.eğer iş bana kadar düşerse cephedeki nişanlımdan geri kalmam.Fakat yemin ederim ki ben almadım.

PAŞA :Peki, peki sana inanıyorum. Sen işinin başına dönebilirsin.Bırak ağlamayı! Betül kızım, bak gelinimsin.Şehit kocanın hatırı için doğruyu söyle.Sen mi aldın tabancayı?

BETÜL : Paşa Hazretleri, hani geçen akşam kapı çalınmıştı ya...

PAŞA : Evet.

BETÜL : Düşman subayları kapıya dayanmıştı ya...

PAŞA : Eee...

BETÜL : Konağı boşaltmamızı istemişlerdi hani...

PAŞA : İyi ama daha sonra vaz geçmişlerdi.

BETÜL : Biliyorum. Ama ben sokaklarımızı pis çizmeleriyle kirleten düşmanların evimize göz dikmeleri yüzünden üstlerine bütün kurşunları boşaltmayı düşünmüştüm.

PAŞA :Ve bunun için aldm silahı öyle mi?

BETÜL : Hayır Paşa hazretleri! Alacaktım ama yerinde yoktu.Benden önce birisi almış.

PAŞA :Allah aşkına kim aldı öyleyse?Kızlarım, sadece siz kaldınız.Hadi getirin şu silah!

KIZLAR : Biz mi?

PAŞA :Tabii ki siz.Başka kim kaldı?Hadi utanmayın, inanın affedeceğim.

BÜYÜK KIZ : Fakat baba ben almadım. KÜÇÜK KIZ : Ben de!

PAŞA : Tepemi attırmayın.Güzellikle getirin şunu çabuk!

KIZLAR : Seni nasıl inandırabiliriz?

PAŞA : Tabancayı getirmekle...

KIZLAR : Ama biz almadık ki...

PAŞA : Hanım, ne dersin sen bu işe?

HANIM : Vallahi Paşam, benim de aklım karıştı.Alsalardı açık verirlerdi.

PAŞA : Yahu herkes sorguya çekildi mi?

HANIM : Tabi bey, hepimiz buradayız.

PAŞA : Tabi ya, nasıl da unutmuşum.Şimdi hatırladım.

HANIM : Gördün mü bey, herkesin boş yere günahını aldın.Demek tabancayı koyduğun yeri hatırladın.

PAŞA : Hanım, hanım! Yine mı bana "unutkan"dıyorsun?

HANIM : Canım sen demedin mi "hatırladım"diye?

PAŞA : Dedim ama sandığın gibi değil!

HANIM : Yaa!

PAŞA . : Herkes salonda toplansın dememiş miydin?

HANIM : Demiştin.

PAŞA : Peki sevgili torunum niye gelmedi?

HANIM : Ne? Şimdi de el kadar çocuğa mı iftira ediyorsun?

PAŞA : Göreceğiz, çabuk çağır gelsin!

HANIM : Tamam tamam, sakın ol.Şimdi çağırırım.

PAŞA : Sizler gidebilirsiniz.

FAZIL : Bir şey mi var dedeciğim? Beni istemişsiniz.

PAŞA : Hanım, sen de çıkabilirsin.

FAZIL : Dedeciğim, neden dik dik bakıyorsun?

PAŞA : Gel yanıma şöyle. Nasılsın bakalım?

FAZIL : Babama ve ordumuza duacıyım dedeciğim.

PAŞA : Aferin sana. Bak oğlum, sonunda İstanbul işgal edildi.

FAZIL : Defolup gitsinler!

PAŞA : Merak etme geldikleri gibi gidecekler zaten.

FAZIL : Ne zaman?

PAŞA : Her şeyin zamanı var oğlum. Hele bir Anadolu kurtulsun.Ondan sonra inşallah.

FAZIL : İnşallah dedeciğim.

PAŞA : Fazıl!

FAZIL : Buyur dede.

PAŞA : Tabancamı sen mi aldın?

FAZIL : Şey,neden alayım ki?

PAŞA : Ne bileyim, baban gibi şehit olmak isterdin hep.

FAZIL : İsterim tabi!

PAŞA : Bunun için silah gerekmez mi?

FAZIL : E-e-eyet!

PAŞA : Tabancamı sen aldın değil mi?

FAZIL : Evet!

PAŞA : Hala getirmeyecek misin şu tabancayı?

FAZIL : Ama dedeciğim, ben onunla düşmanları vuracaktım!

PAŞA : Aslan oğlum benim. Sen henüz küçüksün. Önünde vatana hizmet edecek uzun yıllar var. Kuvayı milliye boş durmuyor. Adım adım zafere gidiyoruz. Sabırlı olmalıyız. Bütün Anadolu, başlarında Mustafa Kemal ile şahlandı.

FAZIL : İyi ama dedeciğim, onlar koştururken biz burada eli kolu bağlı...

PAŞA : Oğlum, İstanbul da boş durmuyor. Burada herkesin kalbi Anadolu için atıyor. Hadi artık ağlamayı bırak.

FAZIL : Peki dedeciğim.

PAŞA : Aferin sana. Hadi şimdi getir tabancayı...

(Sızıntı Dergisi'nden Uyarlanmıştır.)

SKEÇ-8: MİLLET MALI

KOMUTAN : Hey, durun bakalım.

GELİN : Buyur kumandan.

KOMUTAN : Ne yapıyorsunuz burada?

GELİN : Cepheye, Türk ordusuna cephane taşıyoruz..

KOMUTAN : Allah emeğinizi zayi etmesin bacım, sizin hakkınızı bu millet nasıl öder?

GELİN : Şu düşmanı yurdumuzdan bir atalım da kumandan, boş ver sen bizim hakkımızı..

KOMUTAN : İnşallah bacım, bu düşmanın hepsini atacağız yurttan. Söyle bakalım, sen kaç yaşındasın?

GELİN : Şeeey, 18 yaşındayım.

KOMUTAN : Allah'ım, görüyorsun, genciyle yaşlısıyla, çocuğuyla kadınıyla hepimiz seferber olduk. Sen bizi muzaffer kıl..

GELİN : Amiiin..

KOMUTAN : Bacım, bu yaşlı teyze kim?

GELİN : O benim ninem. Oğlunun biri savaşta şehit oldu.

KOMUTAN : Peki şu oturan delikanlı niye bize hiç bakmıyor?

ANA : O benim oğlum evladım. Abisi savaşta şehit oldu.

KOMUTAN : Niye bize ilgi göstermiyor, yoksa bizi küçük mü görüyor?

ANA : Estağfurullah evladım, olur mu öyle şey?

KOMUTAN : Peki niye ayağa kalkmıyor da öyle gururla kurulmuş oturuyor...

ANA : Gururundan değil evladım, o da abisi gibi savaşa gitmişti, ama bir bacağını kaybetti cephe.. Ayağı iyileşir iyileşmez hemen tekrar cepheye gidip savaşmak istedi. Ama almadılar onu askere "bir bacağı takma" diyerek... KOMUTAN :Yaaaa....

ANA : Şu 18 yaşında olduğunu söyleyen taze gelin ve kucağındaki bebek de onun...

KOMUTAN : Niye konuşmuyor, dilsiz mi yoksa?

ANA : Hayır dilsiz değil. Kunuşabiliyor. Ama vatanımız düşman işgalindeyken askere alınmamak ona öyle ağır geldi ki o gün bu gündür tek kelime etmedi kimseye...

KOMUTAN : Dur bakalım nine. Bir konuşalım bu Anadolu aslanıyla.

ANA : Boşuna yorma kendini evladım. Selamını bile almaz kimsenin.

KOMUTAN : Delikanlı, duyduğuma göre savaşta bir bacağını vatan uğruna vermişsin. Adın ne senin?

DELİKANLI :

KOMUTAN : Bu ne haldir bre...! Sen ne biçim askersin ki, karşında bir Türk komutanı var ve sen kılını dahi kıpırdatmadan oturuyorsun. Kalk ayağa !

DELİKANLI :

KOMUTAN : Bak yiğidim. Acını anlıyorum. Hangi Türk istemez ki bu zor zamanda cephede olmayı? Hangi Anadolu delikanlısı düşmana karşı şehitlik sevdasıyla coşmasın? Seni anlıyorum. Haklısın. Üzülmede haklısın. Ama yanıldığın bir şey var. ASLAN YARALI DA OLSA ASLANDIR... Bu topal halinle hiçbir işe yaramadığını sanıyorsun. Yanılıyorsun. Koşamasan da ata binebilirsin. Haydi kalk. Cepheye gidiyoruz.

DELİKANLI : Doğru mu? Bu söylediklerin doğru mu kumandanım? Sahiden beni yeniden cepheye götüreceksin mi? KOMUTAN : Evet, sana, senin gibi bir kahramana çok ihtiyacımız olacak.

DELİKANLI : Bu topal halimle mi?

KOMUTAN : Bir ayağın yok ama kanatların var ya... Bu yiğidi ata bindirin. Benim tüfeğimi de verin eline. Toparlanın gidiyoruz. Sağlıcakla kalın nine.

DELİKANLI : Şükürler olsun... Allah'ım sana şükürler olsun. Ana , ana kal sağlıcakla. Sen., sen de yavruma iyi bak köylü kızı. Ona babasının ve amcasının nasıl bir asker olduğunu anlat birgün... Sen de hakkını helal et. Ben artık komutanımla gidiyorum.

ANA : Uğurlar olsun evladım....

GELİN : Gittiler ana. Haydi biz de yola koyulalım.

ANA : Doğru, yola koyulalım artık. Ama bu bulutlar da ne! Kızım yağmur yağacak. Cephaneler ıslanacak şimdi. Ne yapacağız? Yanımızda bir örtü de yok...

GELİN : Dur nine!

ANA : Kızım ne yapıyorsun? Bebeğin üstündeki örtüyü niye çıkarıyorsun? Hava soğuk! Üşütecek, hasta olacak zavallı...

GELİN : Bebeğin örtüsünü cephanenin üstüne örteceğim.

ANA : Ama bebek? Ya hasta olur, ölürse...

GELİN : Nine, nine! Bebek, benim bebeğim. Ama bu cephane millet malıdır. Ne yapayım ölürse! Vatan sağolsun!

